

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.A.; S.A.; A.Z.

Druga strona postępowania: International Protection Appeals Tribunal; Minister for Justice and Equality; Attorney General, Irlandia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krajowy organ decyzyjny – rozpatrując, w kontekście ewentualnego przekazania do Zjednoczonego Królestwa osoby ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013⁽¹⁾, kwestie związane z klauzulą uznaniową przewidzianą w art. 17 lub jakiegokolwiek inne kwestie związane z ochroną praw podstawowych w Zjednoczonym Królestwie – winien pominąć zaistniałe w tym czasie okoliczności ze względu na proponowane wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej?
- 2) Czy pojęcie „państwa członkowskiego dokonującego ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego” zawarte w rozporządzeniu 604/2013 obejmuje kompetencje państwa członkowskiego wykonującego uprawnienia uznane lub przyznane w art. 17 tego rozporządzenia?
- 3) Czy kompetencje państwa członkowskiego przewidziane w art. 6 rozporządzenia 604/2013 obejmują uprawnienia uznane lub przyznane w art. 17 rozporządzenia?
- 4) Czy pojęcie skutecznego środka zaskarżenia odnosi się do decyzji wydanej w pierwszej instancji na podstawie art. 17 rozporządzenia 604/2013, skutkiem czego od decyzji takiej powinno przysługiwać odwołanie lub równoważny środek zaskarżenia, czy też przepisy krajowe regulujące tryb odwoławczy od decyzji wydanej w pierwszej instancji na podstawie rozporządzenia winny być interpretowane jako obejmujące odwołanie od decyzji wydanej na podstawie art. 17?
- 5) Czy art. 20 ust. 3 rozporządzenia 604/2013 wywołuje taki skutek, że w razie braku dowodów obalających domniemanie, iż rozpatrzenie statusu małoletniego wraz ze statusem rodzica leży w najlepszym interesie dziecka, krajowy organ decyzyjny nie ma obowiązku uwzględnienia takiego najlepszego interesu dziecka jako kwestii odrębnej od kwestii rodziców lub jako bądź punktu wyjścia do rozważenia, czy przekazanie w ogóle powinno nastąpić?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2017 r. w sprawie T-247/16, Trasta Komerčbanka AS i in. / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 27 listopada 2017 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-665/17 P)

(2018/C 042/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, A. Steiblyté, K. Ph. Wojcik, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Trasta Komerčbanka AS, Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV, Rikam Holding SA, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu (druga izba) z dnia 12 września 2017 r. w sprawie T-247/16, Trasta Komerčbanka AS, Ivan Fursin, Igors Buimisters, SIA C & R Invest, Figon Co Limited, G.C.K J Holding Netherlands B.V. oraz Rikam Holding S.A. – SPF / Europejski Bank Centralny, w zakresie, w jakim oddała on zarzut niedopuszczalności w odniesieniu do skargi złożonej przez akcjonariuszy Trasta Komerčbanka AS;

- odrzucenie skargi wniesionej przez Ivana Fursina, Igorsa Buimistersa, SIA C & R Invest, Figon Co Limited, G.C. K J Holding Netherlands B.V. oraz Rikam Holding S.A. – SPF jako niedopuszczalnej;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd błędnie uznał, że niezbędne było uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez akcjonariuszy instytucji kredytowej w likwidacji na decyzję o cofnięciu zezwolenia instytucji kredytowej w celu zapewnienia skutecznego środka prawnego. Tym samym nie uwzględnił innych środków prawnych przysługujących instytucji kredytowej, w postaci wniesionej w terminie skargi o stwierdzenie nieważności i wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, oraz środków prawnych przysługujących akcjonariuszom w postaci skargi odszkodowawczej wobec Europejskiego Banku Centralnego przed sądami europejskimi i ewentualnie w postaci innych skarg przed sądami krajowymi.

Odwołanie jest oparte na dwóch następujących zarzutach:

- 1) Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 263 TFUE w odniesieniu do przesłanki interesu prawnego. Stwierdzając, że bezpośredni akcjonariusze nie mieli możliwości skorzystać ze swoich praw do określenia zarządzania i polityki spółki w likwidacji, jak miałyby to miejsce gdyby spółka nadal funkcjonowała, Sąd błędnie odszedł od orzecznictwa, zgodnie z którym akcjonariusze nie mają interesu prawnego odrębnego od interesu ich spółki. Ponadto Sąd nie uwzględnił, że nawet akcjonariusze działającej spółki, a z pewnością akcjonariusze mniejszościowi, nie mają prawa do zmuszenia zarządu spółki do wniesienia skargi. Nie odróżnił on ponadto skutków decyzji nadzoru bankowego w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej od skutków późniejszej decyzji sądu krajowego o wszczęciu postępowania likwidacyjnego. Wreszcie Sąd błędnie uznał, że akcjonariusze spółki w likwidacji powinni mieć możliwość wykonywania swoich praw udziałowych w taki sam sposób jak akcjonariusze działającej spółki.
- 2) Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 263 akapit czwarty TFUE w odniesieniu do przesłanki, zgodnie z którą akt musi dotyczyć danej osoby indywidualnie i bezpośrednio.

W odniesieniu do pierwszej przesłanki Sąd po pierwsze nie uwzględnił, że możliwość mniej lub bardziej dokładnego ustalenia liczby, a nawet tożsamości osób, do których środek ma zastosowanie, w żaden sposób nie oznacza, że należy uważać, iż dotyczy ich indywidualnie, o ile środek ten jest stosowany na mocy określonej przez niego obiektywnej prawnej lub faktycznej sytuacji. Po drugie, Sąd błędnie stwierdził, że decyzja o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej dotyczy akcjonariuszy instytucji kredytowej, podczas gdy dotyczy ona jedynie samej tej instytucji. Po trzecie, Sąd błędnie uznał, że decyzja Europejskiego Banku Centralnego ma wpływ na akcjonariuszy ze względu na ich określone szczególne cechy lub ze względu na faktyczną sytuację, która odróżnia ich od wszystkich innych osób, podczas gdy decyzja ta dotyczy jedynie instytucji kredytowej i nie ma wpływu na prawa akcjonariuszy. Wreszcie, nawet przy założeniu, że skierowane do spółki orzeczenie Sądu może dotyczyć jedynie akcjonariusza spółki bezpośrednio i indywidualnie, Sąd błędnie zrównał sytuację indywidualnych akcjonariuszy mniejszościowych z sytuacją jedyne akcjonariusza.

W odniesieniu do drugiej przesłanki Sąd po pierwsze dopuścił się błędu co do prawa uznając, że cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej dotyczy akcjonariuszy bezpośrednio, nie dokonując rozróżnienia między skutkami tego cofnięcia a skutkami decyzji sądu krajowego o wszczęciu postępowania likwidacyjnego. Po drugie, Sąd błędnie uznał, że decyzja Europejskiego Banku Centralnego dotyczyła akcjonariuszy bezpośrednio ze względu na wagę jej skutków. Tym samym Sąd nie dokonał rozróżnienia między skutkami prawnymi decyzji, które są ograniczone do instytucji kredytowej, a jej skutkami ekonomicznymi, które jak najbardziej mogą rozciągać się na akcjonariuszy.